

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2020 roku (sygn. akt R.D 169/19) Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. radca prawny A. D. po przeprowadzeniu czynności sprawdzających na skutek zawiadomienia M. S. w sprawie możliwości popełnienia przez radcę prawnego M. W. przewinienia dyscyplinarnego na podstawie art. 305 § 1 k.p.k., art. 325a § 2 k.p.k., art. 17 § 1 pkt 1, 2 i 6 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 75) (dalej: (...)) odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie:

1)

braku uznania przez radcę prawnego M. W. swojej odpowiedzialności w zakresie sprawy objętej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w C. IV (...) z dnia 25 marca 2019 roku, sygn. akt IV P (...), w kontekście sporządzonej przez radcę prawnego opinii prawnej z dnia 23 lutego 2015 roku;

2)

nieprzekazania na pisemne żądanie M. S. z dnia 16 maja 2019 roku przez radcę prawnego M. W. kserokopii polisy OC;

3)

skutków udziału radcy prawnego M. W. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt IV Pa (...), polegających na tym, że M. S. nie otrzymał 13-tej pensji od (...) (...);

4)

nieprawidłowości związanych z deklaracją PIT-11, które nie zostały skorygowane przez radcę prawnego M. W.;

5)

doprowadzenia przez radcę prawnego M. W. do zubożenia M. S. o kolejne ok. 30.000,00 zł.

Powyższe postanowienie zaskarżył Skarżący, który w zażaleniu wskazał, że postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego jest przedwczesne, a nadto nadal utrzymał stanowisko o wyrządzeniu przez radcę prawnego krzywdy Skarżącemu. Zawniósł również o wysłuchanie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nagrania rozprawy z dnia 25 marca 2019 r. w sprawie o sygnaturze akt: IV P (...). Skarżący zarzucił nieprawidłowe ustalenie przedawnienia karalności czynu obejmującego wydanie nieprawidłowej opinii prawnej w dniu 23 lutego 2015 r., gdyż potwierdzenie jej nieprawidłowości nastąpiło w wyniku prawomocnego wyroku Sądu z dnia 25 marca 2019 r. Dalej, Skarżący stwierdził, że z uwagi na fakt wystąpienia przez niego o odszkodowanie do radcy prawnego M. W., radca prawny jest zobowiązany przestawić mu swoją polisę OC, czego konsekwentnie odmawia.

Na posiedzeniu w dniu 27 lipca 2020 r., Skarżący przedłożył pismo, w którym zasadniczo powtórzył swoje zarzuty, a nadto przedłożył pismo, w którym powtórzył swoje stanowisko oraz załączył „(...) – załącznik do (...) nr (...) z 30.03.2009 r., wyrok Sądu Okręgowego w (...) z dnia 25 marca 2019 r., (...) wraz z uzasadnieniem, wyrok Sądu Okręgowego w (...) z dnia 18 czerwca 2020 r., (...) wraz z uzasadnieniem, kopię pisma (...) (...) (...) do Skarżącego z dnia 20 marca 2017 r., rozwiązanie umowy o pracę przez pracownika z dnia 5 października 2015 r. wraz z protokołem zaliczeniowym przedmiotu i uchwałą nr (...) (...) (...) z dnia 12 czerwca 2006 r., wezwanie do zapłaty skierowane do Skarżącego z dnia 11 września 2017 r. i potwierdzenia przelewów.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił i zważył, co następuje.

Postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego odmawiające wszczęcia postępowania dyscyplinarnego wobec radcy prawnego M. W. jest prawidłowe i uzasadnione, a zatem należało je utrzymać w mocy. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego prawidłowo ustaliła stan faktyczny w niniejszej sprawie i dokonała prawidłowej jego oceny odmawiając wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

W skardze z dnia 6 czerwca 2019 r. (data wpływu do (...) (...) W. 29 października 2019 roku) M. S. wskazał, że w odpowiedzi na jego wezwanie do zapłaty radca prawny M. W. nie uznał swojej winy, która – zdaniem skarżącego – wynika bezspornie z prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w (...) z dnia 25 marca 2019 roku, sygn. akt IV P (...). W uzasadnieniu tego wyroku wskazano, iż opinia prawna radcy prawnego M. W. z dnia 23 lutego 2015 r. była nieprawidłowa. Radca prawny w odpowiedzi na wezwanie odmówił również przedstawienia swojej polisy OC.

Skarżący zarzucił również radcy prawnemu, iż wskutek jego reprezentacji (...) (...) w sprawie prowadzonej pod sygn. akt IV Pa (...) od zwracanych przez skarżącego (...) (...) wynagrodzeń za okres 06.10-31.12.2015 r. nie otrzymał on 13-tej pensji. Następnie zaś (...) (...) odmówiła skarżącemu skorygowania lub wydania nowych deklaracji PIT-11 (toczy się w tej sprawie (...) S.), czego sprawstwo skarżący również przypisuje radcy prawnemu M. W.. Nadto, według skarżącego, radca prawny wzywając go do zapłaty „nie dopilnował, że niecała kwota jest odszkodowaniem i deklaracją PIT-11 należy objąć kwoty (...) powiększone o odsetki jako zwroty wynagrodzeń do ogólnego funduszu płac (nie są „czystym” zyskiem rektora za wieloletnie molestowanie M. S.)”. Wreszcie M. S. w uzasadnieniu skargi wskazał również, że radca prawny M. W. doprowadził do jego zubożenia „o kolejne ok. 30.000,00 zł z wynagrodzeń za styczeń i luty 2016 r., gdyż jako radca prawny uczelni publicznej wiedział i nie informował w sprawie IV Pa (...), że umowę z mianowanym nauczycielem akademickim należy rozwiązać na koniec semestru, tj. w tym przypadku 29.02.2016 r. (w aktach IV Pa (...)). Skoro (...) (...) wypłaciła wynagrodzenie za listopad, grudzień 2015r, ze stosownym opisem dot. „wynagrodzenia, art. 55 § 11 k.p.” (akta (...) (...), a obecnie IV Pa (...)) to winna i wypłacić wynagrodzenia za styczeń i luty 2016r., wypłacić ekwiwalent za niewykorzystany urlop za okres 06.10.2015 – 29.02.2016r, oraz odpowiednią składową pensji rocznej za okresy 06.10-31.12.2015r.”.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w tak ustalonym stanie faktycznym za prawidłowe uznał rozstrzygnięcie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z następujących powodów.

Po pierwsze, w odniesieniu do zarzutu błędnej merytorycznie opinii prawnej radcy prawnego M. W., wskazać należy, iż opinia prawna została wydana w dniu 23 lutego 2015 r. W chwili zatem wpływu skargi skarżącego, tj. w dniu 29 października 2019 r., nawet jeśli wydanie tej opinii podlegało odpowiedzialności dyscyplinarnej, to z uwagi na treść przepisu art. 70 ust. 1 URP, było czynem, którego karalność uległa przedawnieniu. Zgodnie bowiem z powołanym przepisem: Nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, jeżeli od czasu popełnienia przewinienia upłynęły trzy lata. Nie ma racji skarżący, iż termin przedawnienia rozpoczął swój bieg od wyroku, w uzasadnieniu którego Sąd dokonał merytorycznej oceny opinii prawnej.

Po drugie, niezależnie od przedawnienia karalności Okręgowy Sąd Dyscyplinarny za słuszną uznał ocenę Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, iż opinia prawna wydana na zlecenie mocodawcy radcy prawnego, tj. (...) (...), nawet jeśli była błędna, to nie mogła być okolicznością przesądzającą o delikcie dyscyplinarnym jej autora. W opinii prawnej bowiem, radca prawny dokonał określonej oceny stanu faktycznego, która to ocena nie była wiążąca dla innych osób i organów. W szczególności nie była wiążąca dla sądu, który zresztą ją negatywnie ocenił. W toku postępowania dyscyplinarnego zaś ocenie podlega zachowanie radcy prawnego pod kątem zachowania zgodnie z zasadami etyki i w tym kontekście niezwykle rzadko można dokonywać merytorycznych stanowisk radcy prawnego. Jak słuszenie przyjęła Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w okolicznościach niniejszej sprawy konieczność takiej weryfikacji nie wystąpiła.

Po trzecie, radca prawny (...) W. jest pełnomocnikiem (...) (...) i to ten podmiot jest jego klientem. Zgodnie z przepisem art. 43 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego na żądanie klienta radca prawny powinien poinformować go o posiadanym ubezpieczeniu od odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone przy wykonywaniu zawodu oraz o organie przyjmującym skargi na działalność zawodową. Wobec tego, prawidłowo przyjęła Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, iż odmowa przedstawienia polisy OC na żądanie M. S. nie nosiła znamion deliktu dyscyplinarnego.

Po czwarte wreszcie, kwestie nieotrzymania od swojego pracodawcy 13-tej pensji, ekwiwalentu za urlop i innych składowych pensji oraz brak prawidłowych deklaracji PIT-11 wystawianych przez (...) (...) w żaden sposób nie może być rozpatrywane jako delikt dyscyplinarny radcy prawnego zatrudnionego i reprezentującego uczelnię. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego prawidłowo przyjęła, iż postępowanie dyscyplinarne nie jest polem do dochodzenia roszczeń przez pracownika od pracodawcy.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, iż stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony właściwie, podobnie jak dokonana ocena prawna. Na posiedzeniu w dniu 27 lipca 2020 r., rozpoznając zażalenie skarżącego Sąd nie przeprowadzał postępowania dowodowego, a zatem złożone przez skarżącego pismo zostało jedynie przyjęte do akt.

W świetle powyższego, postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego należało uznać za prawidłowe i utrzymać je w mocy. Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czynu nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia. Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego albo ustawa stanowi, że sprawca nie popełnia przestępstwa. Wreszcie, zgodnie z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie karalności. Kwalifikacja stanu faktycznego i dokonana przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego i następujące po niej rozstrzygnięcie były prawidłowe.

O kosztach postępowania, które wyniosły w niniejszej sprawie łącznie 1.000,00 zł Sąd orzekł jak w pkt 2 postanowienia na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zd. 2 URP.

Pouczenie

Zgodnie z art. 426 § 1 KPK w zw. z art. 74¹ pkt 1 URP od niniejszego postanowienia nie przysługuje środek odwoławczy.